

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

37. wzywa Komisję do udoskonalenia i aktualizowania co 5 lat „wskaźnika narażenia na zmiany demograficzne”, aby wiadomo było, które regiony w Europie są szczególnie narażone na zmiany demograficzne; wzywa Komisję do opracowania procedur pilotażowych, aby rejestrować praktyki stosowane w regionach borykających się z największymi trudnościami;
38. apeluje do państw członkowskich oraz organów regionalnych i lokalnych o poprawę współpracy z podmiotami lokalnymi i regionalnymi w zakresie zagadnień związanych ze zmianami demograficznymi; uważa, że współpraca ta w regionach przygranicznych musi również uwzględniać życzenia i możliwości związane z inicjatywami transgranicznymi; proponuje opracowywanie programów szkoleniowych dotyczących tej tematyki, aby poprawić jej zrozumienie i rozszerzyć wiedzę o niej; wzywa regiony do wymiany wzorców w zakresie wyzwań związanych ze starzeniem się społeczeństwa;
39. proponuje, aby Komisja wspierała w ramach współpracy terytorialnej sieci europejskie, w których władze regionalne i lokalne oraz podmioty społeczeństwa obywatelskiego mogły uczyć się od siebie wzajemnie o rozwiązywaniu problemów wynikających ze zmian demograficznych;
40. zwraca się do Komisji o poszukiwanie możliwości wprowadzenia odpowiednich zmian do koncepcji „ERASMUSA dla osób sprawujących urzędy publiczne na szczeblu lokalnym i regionalnym” oraz o bliższe wyjaśnienie idei uniwersytetu letniego lub zimowego, aby umożliwić przedstawicielom regionów europejskich wymianę wzorców i rozwiązań w kwestiach dotyczących demokracji;
41. wzywa Komisję do zebrania najlepszych praktyk, ich przeanalizowania oraz podzielenia się nimi z państwami członkowskimi i ich regionami, tak aby praktyki te mogły im służyć za przykład przy opracowywaniu środków mających na celu sprostanie wyzwaniom demograficznym;
42. wzywa państwa członkowskie i regiony do wymiany doświadczeń, wzorców oraz nowych podejść do zapobiegania negatywnym skutkom zmian demograficznych;

*

* *

43. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Wdrażanie dyrektywy o kwalifikacjach zawodowych

P7_TA(2011)0490

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (2005/36/WE) (2011/2024(INI))

(2013/C 153 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dyrektywę 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie utworzenia europejskiej legitymacji zawodowej dla dostawców usług ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. C 76E z 25.3.2010, s. 42.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 stycznia 2006 r. w sprawie C-330/03, Colegio de Ingenieros de Caminos, Canales y Puertos (Zb. Orz. 2006),
- uwzględniając sprawozdanie na temat obywatelstwa UE – 2010 r. zatytułowane „Usuwanie przeszkód w zakresie praw obywatelskich UE” (COM(2010)0603),
- uwzględniając konsultacje społeczne w sprawie dyrektywy 2005/36/WE, które Komisja Europejska rozpoczęła w marcu 2011 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020” – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając sprawozdanie Mario Montiego z dnia 9 maja 2010 r. pt. „Nowa strategia dla jednolitego rynku”,
- uwzględniając wysłuchanie na temat transpozycji i stosowania dyrektywy 2005/36/WE, które odbyło się w dniu 26 października 2010 r. z udziałem parlamentów krajowych,
- uwzględniając zlecone przez Parlament badanie nt. uznawania kwalifikacji zawodowych (PE 447.514),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 października 2010 r. zatytułowany „W kierunku Aktu o jednolitym rynku – w stronę społecznej gospodarki rynkowej o wysokiej konkurencyjności” (COM(2010)0608),
- uwzględniając roczne sprawozdanie SOLVIT za 2010 r. nt. rozwoju i skuteczności sieci SOLVIT w 2010 r.,
- uwzględniając rezolucję PE z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie jednolitego rynku dla Europejczyków ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 kwietnia 2011 r. pt. „Akt o jednolitym rynku. Dwanaście dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania” (COM(2011)0206),
- uwzględniając Zieloną księgę Komisji z dnia 22 czerwca 2011 r. nt. unowocześnienia dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (COM(2011)0367),
- uwzględniając dokument roboczy Komisji z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie streszczenia odpowiedzi na konsultację społeczną dotyczącą modernizacji dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽²⁾,
- uwzględniając dokument roboczy Komisji z dnia 5 lipca 2011 r. dotyczący oceny dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 48 oraz art. 119 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych i Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0373/2011),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0145.

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/internal_market/qualifications/docs/news/20110706-summary-replies-public-consultation-pdq_en.pdf.

⁽³⁾ http://ec.europa.eu/internal_market/qualifications/docs/news/20110706-evaluation-directive-200536ec_en.pdf.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- A. mając na uwadze, że zmiany demograficzne zwiększą mobilność fachowców w Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że zmiany na rynkach pracy wymagają bardziej przejrzystych, uproszczonych i elastyczniejszych zasad uznawania kwalifikacji zawodowych;
- C. mając na uwadze, że mobilność zawodowa ma kluczowe znaczenie dla rozwoju gospodarczego i zrównoważonego ożywienia koniunktury;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z danymi Europejskiego Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (CEDEFOP), do roku 2020 zapotrzebowanie na wysoko wykwalifikowanych pracowników ma wzrosnąć w Unii Europejskiej o ponad 16 milionów miejsc pracy;
- E. mając na uwadze, że prawo do zatrudnienia lub świadczenia usług w innym państwie członkowskim jest podstawowym prawem określonym w traktatach i stanowi konkretny przykład korzyści, jakie przynosi obywatelom jednolity rynek;
- F. mając na uwadze, że swoboda przemieszczania się w obrębie UE i prawo do uznania dyplomów i umiejętności zawodowych zaistnieje tylko, jeżeli zredukuje się do minimum istniejące obecnie niewidoczne bariery i kiedy znikną niektóre przepisy krajowe niewspółmiernie utrudniające obecnie korzystanie z prawa do zajmowania miejsca pracy wymagającego kwalifikacji;
- G. mając na uwadze, że dopilnowanie, aby system uznawania kwalifikacji zawodowych został zaprojektowany w możliwie najlepszy sposób, to wstępny warunek do umożliwienia wszystkim pełne korzystanie ze swobody przemieszczania się;
- H. mając na uwadze, że w Akcie o jednolitym rynku podkreślono, że modernizacja systemu uznawania kwalifikacji zawodowych ma kluczowe znaczenie dla zwiększenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania pracowników i obywateli;
- I. mając na uwadze, że jednym z głównych powodów trudności przy uznawaniu tytułów akademickich i kwalifikacji zawodowych jest brak zaufania do kryteriów stosowanych przy zatwierdzaniu i przyznawaniu dyplomów naukowych w państwie pochodzenia, dlatego też należy jak najszybciej ustanowić środki automatycznego uznawania przez zniesienie na szczeblu krajowym uprzedzeń i formalnych przeszkód do uznawania;
- J. mając na uwadze, że od 2007 r. wydano ok. 100 000 decyzji o uznaniu kwalifikacji na mocy dyrektywy, co umożliwiło mobilność 85 000 fachowców ⁽¹⁾;
- K. mając na uwadze, że pracownicy służby zdrowia są najbardziej mobilną grupą spośród zawodów regulowanych w UE, oraz że w latach 2007–2010 uznano kwalifikacje zawodowe około 57 200 lekarzy, pielęgniarzek, dentystów, farmaceutów, położnych i lekarzy weterynarii;
- L. mając na uwadze, że nadal istnieje rozdziew między oczekiwaniami obywateli a rzeczywistością, ponieważ ponad 16 % przypadków rozpatrzonych w 2010 r. w ramach sieci SOLVIT było związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych ⁽²⁾,
- M. mając na uwadze, że trudno jest określić właściwy organ ds. uznawania kwalifikacji zawodowych z uwagi na skomplikowany charakter procedury;

⁽¹⁾ Komisja Europejska „Ocena dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych”, Bruksela, 5 lipca 2011 r.

⁽²⁾ Komisja Europejska, DG MARKT, sprawozdanie SOLVIT za 2010 r.: Rozwój i skuteczność sieci SOLVIT w 2010 r. (2011).

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- N. mając na uwadze, że dyrektywa w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej wymaga od państw członkowskich, w których odbywa się leczenie, aby zapewniły władzom innych państw członkowskich dostęp do informacji o prawie do wykonywania zawodu przez pracowników służby zdrowia zarejestrowanych w krajowych lub lokalnych rejestrach na ich terytorium, przy czym wymiana informacji odbywa się za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym;
- O. mając na uwadze, że w 2010 r. w ramach programu SOLVIT zarejestrowano 220 spraw związanych z kwalifikacjami zawodowymi oraz że ponad dwie trzecie tych spraw pochodziło z tylko czterech państw członkowskich;
- P. mając na uwadze, że dyrektywa 2005/36/WE ujednoliciła przepisy zawarte w 15 poprzednich dyrektywach przyjętych od 1960 r.;
- Q. mając na uwadze, że nie wszystkie państwa dokonały terminowej transpozycji dyrektywy 2005/36/WE, którą w pełni wdrożono dopiero trzy lata po pierwotnym terminie,
- R. mając na uwadze, że odpowiednie stosowanie tej dyrektywy zwiększy wymiar ludzki jednolitego rynku;
- S. mając na uwadze, że wprowadzenie europejskiej legitymacji zawodowej mogłoby uprościć i przyspieszyć proces uznawania kwalifikacji zawodowych;

Ułatwienia dla obywateli

1. uważa, że swobodny przepływ rosnącej liczby wysoko wykwalifikowanych osób i pracowników jest jedną z kluczowych korzyści płynących z europejskiej współpracy i konkurencyjnego rynku wewnętrznego oraz ważnym czynnikiem rozwoju gospodarek w całej UE, a także prawem przysługującym wszystkim obywatelom UE; jest głęboko przekonany, że należy zwiększyć mobilność pracowników wśród obywateli UE oraz usunąć pośrednie bariery, zachowując przy tym równowagę między mobilnością a jakością kwalifikacji zawodowych;
2. popiera wszystkie inicjatywy mające na celu ułatwienie mobilności transgranicznej, która jest środkiem umożliwiającym skuteczne funkcjonowanie rynków i pracy oraz stymuluje wzrost gospodarczy i konkurencyjność w UE; uznaje konieczność modernizacji dyrektywy 2005/36/WE, aby zagwarantować jasne i solidne ramy prawne;
3. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dalszego propagowania mobilności wśród pracowników; uważa, że stosunkowo niska liczba mobilnych pracowników jest powodem do niepokoju i sugeruje, aby opracować strategię mającą na celu zaradzenie temu problemowi; zwraca uwagę na wyniki ostatniego badania Eurobarometru, zgodnie z którymi ponad 50 % młodych ludzi w Europie chciałoby podjąć pracę za granicą lub jest do tego skłonnych⁽¹⁾;
4. wzywa państwa członkowskie do propagowania wśród obywateli i pracowników korzyści, jakie niesie ze sobą dyrektywa;
5. uważa, że dialog między zainteresowanymi stronami w celu systematycznej harmonizacji wymogów w zakresie kształcenia zawodowego, uznawania doświadczenia oraz doskonalenia zawodowego, ma zasadnicze znaczenie dla ujednolicenia szkoleń; uważa ponadto, że utworzenie 28. systemu, nakładającego się na struktury krajowe, nie pozwala na jasne i zadowalające rozwiązanie kwestii różnic w szkoleniu;
6. podkreśla, że większość respondentów w ramach publicznej konsultacji zorganizowanej przez Komisję uważa, że zasada częściowego dostępu jest niewskazana, w praktyce trudno ją kontrolować i że należy ją wyjaśnić; podkreśla jednak, że częściowy dostęp mógłby przynieść korzyści, lecz tylko w odniesieniu do zawodów, w których zadania mogą być wyraźnie wyodrębnione; wzywa do gruntownej oceny tej zasady i stosowania jej w pojedynczych przypadkach, z wyjątkiem zawodów regulowanych mających związek ze zdrowiem i bezpieczeństwem;

⁽¹⁾ Komisja Europejska – Flash Eurobarometer „Mobilna młodzież: sprawozdanie analityczne”, maj 2011.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

7. z zadowoleniem przyjmuje sukces procedury automatycznego uznawania; podkreśla jednak, że procedura uznawania w ramach ogólnego systemu opartego na doświadczeniu zawodowym jest zbyt kłopotliwa i czasochłonna zarówno dla właściwych organów, jak i osób wykonujących niektóre zawody;
8. zauważa – podkreślając jednocześnie znaczenie systemu składania uprzedniego oświadczenia – że w ramach konsultacji publicznej zorganizowanej przez Komisję w 2011 r. zgłoszono wiele obaw oraz że w związku z tym środki mające na celu poprawę tymczasowej mobilności fachowców powinny stanowić kluczowy aspekt kolejnego przeglądu dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych; wzywa do bardziej szczegółowego wyjaśnienia pojęcia tymczasowego i sporadycznego świadczenia usług, mając na uwadze, że utworzenie jednej definicji obejmującej wszystkie zawody byłoby niemożliwe i osłabiłoby zasadę pomocniczości;
9. uważa, że właściwe organy napotykały trudności w stosowaniu systemu składania uprzedniego oświadczenia, ponieważ brak spójnego podejścia do oceny tymczasowego i sporadycznego świadczenia usług, a monitorowanie działalności usługodawców w terenie jest niezwykle trudne; wzywa Komisję do oceny przepisów określonych obecnie w art. 7 dyrektywy i do bardziej szczegółowego wyjaśnienia istniejącego orzecznictwa, w szczególności dotyczącego zawodów mających związek ze zdrowiem i bezpieczeństwem; wzywa Komisję do przedstawienia swoich wniosków Parlamentowi;
10. podkreśla, że większość zainteresowanych stron uważa, że zasadnicze znaczenie ma art. 7 ust. 4 dyrektywy, który zezwala państwom członkowskim na przeprowadzanie wstępnej kontroli kwalifikacji dla tych zawodów związanych ze zdrowiem i bezpieczeństwem, które nie zostały dotąd objęte automatycznym systemem uznawania kwalifikacji; uważa jednak, że w celu zwiększenia przejrzystości państwa członkowskie powinny jasno określić, które zawody uznają za mające związek ze zdrowiem i bezpieczeństwem;
11. zgadza się z Komisją, że definicja „kształcenia regulowanego” jest zbyt wąska i może bezpodstawnie wpływać na tymczasową mobilność pracowników; uważa, że definicja ta powinna obejmować każdy rodzaj kształcenia, który umożliwia wykonywanie danego zawodu w państwie członkowskim pochodzenia;
12. wzywa Komisję do wyjaśnienia, że oświadczenie dla celów tymczasowej mobilności w zasadzie powinno być ważne na całym terytorium danego państwa członkowskiego i do oszacowania, czy konieczne jest coroczne oświadczenie;
13. apeluje o zwolnienie z wymogu składania uprzedniego oświadczenia na mocy art. 7 usługodawców świadczących usługi wyłącznie konsumentom, którym towarzyszą w innych państwach członkowskich i dlatego nie mają kontaktu z miejscowymi konsumentami w przyjmującym państwie członkowskim (np. przewodnicy turystyczni, trenerzy, personel medyczny towarzyszący sportowcom); opowiada się za takim zwolnieniem w odniesieniu do wszystkich usług, które nie dotyczą zdrowia publicznego ani bezpieczeństwa publicznego;
14. wzywa Komisję do koordynowania i konsolidowania obecnie dostępnych różnych źródeł informacji na tematy związane z uznawaniem kwalifikacji zawodowych – w tym krajowych ośrodków informacji i organów branżowych – z portalem „Twoja Europa”, który wskazuje pojedyncze punkty kontaktowe dostępne obecnie na mocy dyrektywy usługowej; uważa, że w ten sposób udostępni się fachowcom interfejs publiczny w ich własnym języku, z którego będą mogli ściągać dokumenty, mieć do niej dostęp, mieć do swojej legitymacji zawodowej i drukować ją, otrzymywać aktualizowane informacje na temat procesu uznawania oraz informacje administracyjne na temat właściwych organów, organów branżowych oraz dokumentów, jakie należy złożyć;
15. uważa, że należy ulepszyć dialog i wymianę informacji w obrębie poszczególnych zawodów oraz zacieśnić współpracę między właściwymi organami i krajowymi ośrodkami informacji, zarówno na szczeblu krajowym, jak i między państwami członkowskimi; wzywa Komisję do umożliwienia rozwinięcia sieci właściwych organów i organów branżowych dla najbardziej mobilnych zawodów w celu wymiany ogólnych informacji o procesach krajowych oraz wymaganiach w zakresie wykształcenia, a także w celu dzielenia się najlepszymi praktykami i zbadania możliwości nawiązania głębszej współpracy, takich jak wspólne platformy; uważa, że organy publiczne i partnerzy społeczni powinni podjąć zorganizowany dialog na temat sposobu, w jaki można zwiększyć zawodową integrację młodzieży;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

16. zwraca się do państw członkowskich o poprawę skuteczności działań organów publicznych w zakresie informowania o prawach pracowników i procedurach uznawania kwalifikacji zawodowych, tak aby w ramach wspierania mobilności zmniejszyć odstrasżające skutki biurokracji;

17. w związku z tym wzywa państwa członkowskie do stosowania nowoczesnych technologii informacyjnych, w tym baz danych oraz procedur rejestracji online, aby zapewnić przestrzeganie terminów określonych w ramach ogólnego systemu uznawania kwalifikacji oraz znaczną poprawę dostępu pracowników do informacji i poprawę znajomości procedur;

18. apeluje o zobowiązanie właściwych organów do dostarczania aktualnych danych kontaktowych innym organom właściwym dla danego zawodu;

19. wzywa Komisję do określenia wytycznych dotyczących okresu oczekiwania na decyzję odnośnego organu przez osoby, które złożyły pełną dokumentację; skrócenie tego okresu poprzez szersze stosowanie systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) i optyimizację procedur również ułatwiłoby mobilność; wzywa państwa członkowskie do przewidzenia odpowiednich zasobów, aby zapewnić uznawanie kwalifikacji zawodowych w rozsądnym okresie;

20. wzywa państwa członkowskie, właściwe organy oraz Komisję do zapewnienia większej przejrzystości, tak aby wnioskodawcy lub zainteresowane osoby mogły uzyskać wyczerpujące wyjaśnienia powodów, dla których ich dyplom lub kwalifikacje zawodowe nie zostały uznane;

21. uważa, że obecna procedura zgłaszania nowych dyplomów jest zbyt skomplikowana; wzywa Komisję do uproszczenia procedury zgłaszania nowych dyplomów oraz do bardziej punktualnego aktualizowania załącznika V do dyrektywy;

22. wzywa państwa członkowskie, właściwe organy i Komisję do zapewnienia równoważności uznawania dyplomów i świadectw i uznawania kwalifikacji zawodowych, tak aby stworzyć prawdziwy jednolity rynek na szczeblu europejskim i międzynarodowym, unikając tym samym regulowania kwestii, które już zostały uregulowane;

23. podkreśla, że środki wyrównawcze – za pomocą których właściwe organy mogą wymagać przejścia testu umiejętności lub stażu adaptacyjnego trwającego maksymalnie trzy lata i które mają fundamentalne znaczenie dla zapewnienia bezpieczeństwa konsumentów i pacjentów – muszą podlegać przeglądowi, tak aby można było ocenić, czy są to właściwe środki dla rozwiązania istniejących problemów; wzywa do bardziej szczegółowego wyjaśnienia i oceny kodeksu postępowania, aby pomóc właściwym organom;

24. wzywa do opracowania, we współpracy z właściwymi organami, organami branżowymi, państwami członkowskimi i Parlamentem Europejskim, niewiążących wytycznych UE w sprawie stosowania środków wyrównawczych;

25. podkreśla, że badanie poziomów kwalifikacji na mocy art. 11 jest szczególnie skomplikowane i kosztowne dla władz, a dla obywateli trudne do zrozumienia; sugeruje, że pięć poziomów kwalifikacji na mocy art. 11 jest często mylonych z ośmioma poziomami europejskich ram kwalifikacji; zgadza się z Komisją, że skreślenie art. 11, a także załączników II i III, oznaczałoby, że właściwe organy nie musiałyby już ustalać, czy wnioskodawca spełnia wymogi zgodnie z wstępnie określonymi poziomami kwalifikacji, lecz mogłyby skoncentrować się na sprawdzeniu, czy istnieją znaczące różnice w kształceniu, aby zdecydować, czy potrzebne są środki wyrównawcze; zauważa w związku z tym, że skreślenie poziomów kwalifikacji, w tym załączników II i III, znacznie uprościłoby proces uznawania kwalifikacji;

26. zauważa, że systemy kształcenia i szkolenia w państwach członkowskich nadal bardzo się od siebie różnią; dlatego też do minimalnych okresów nauki szkolnej wymaganych dla określonych ścieżek zawodowych należy doliczyć okresy nauki w ramach podwójnych systemów kształcenia i szkolenia, zwykle w szkołach zawodowych;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

27. wzywa państwa członkowskie i właściwe organy do rozpoczęcia, przy wsparciu Komisji Europejskiej, badań służących opracowaniu europejskiej klasyfikacji umiejętności, kwalifikacji i zawodów, aby zbadać, czy świadectwa i zawody odnoszą się do tych samych umiejętności i kwalifikacji w poszczególnych państwach członkowskich oraz aby dysponować europejskim narzędziem analizy;

28. uważa, że należałoby szerzej rozpowszechnić kodeks postępowania, co umożliwiłoby skuteczniejsze wdrożenie dyrektywy poprzez wspieranie wspólnej interpretacji przepisów;

Aktualizacja obowiązujących przepisów

29. wzywa Komisję do przywrócenia struktur dialogu między państwami członkowskimi, właściwymi organami i organami branżowymi z myślą o aktualizowaniu, możliwie najczęściej i zgodnie z osiągnięciami naukowo-technicznymi, minimalnych wymogów w zakresie szkolenia dla zawodów z poszczególnych sektorów w celu odzwierciedlenia obecnej praktyki zawodowej, aktualizacji obecnej klasyfikacji rodzajów działalności gospodarczej opartej na doświadczeniu zawodowym oraz utworzenia prostego mechanizmu stałego aktualizowania minimalnych wymogów w zakresie szkolenia; biorąc pod uwagę przyszły rozwój procesu bolońskiego i kopenhaskiego, wzywa Komisję do oceny możliwości wprowadzenia podejścia opartego na kompetencjach poprzez określenie minimalnych wymogów w zakresie szkolenia nie tylko odnośnie do czasu jego trwania, lecz również efektów uczenia się;

30. wzywa Komisję, aby nie dzieliła na części procesu modernizacji automatycznego systemu uznawania kwalifikacji, jak zasugerowano w zielonej księdze, oraz aby zadbała o nadanie Parlamentowi odpowiedniego prawa kontroli, kiedy będą wprowadzane istotne zmiany do dyrektywy;

31. z zadowoleniem przyjmuje reformy przeprowadzone ostatnio w ramach procesu bolońskiego oraz korzyści w zakresie mobilności i zdolności do zatrudnienia, jakie proces ten przynosi studentom europejskim; zachęca Komisję Europejską do wspierania państw członkowskich w dążeniu do większej przejrzystości i porównywalności Europejskiego systemu transferu i akumulacji punktów (ECTS), tak aby stał się on podstawowym narzędziem ułatwiającym uznawanie kwalifikacji, a ostatecznie – mobilność;

32. wzywa Komisję do rozważenia znaczenia ustandaryzowanych efektów uczenia się i kwalifikacji klinicznych przy ustalaniu minimalnych wymogów w zakresie szkolenia;

33. wzywa Komisję do rozpatrzenia możliwości dalszego rozszerzania zakresu automatycznego systemu uznawania kwalifikacji w przyszłości;

34. zwraca się o bardziej szczegółowe wyjaśnienia dotyczące proponowanego wydłużenia czasu trwania kształcenia ogólnego wymaganego w zawodzie pielęgniarki i położnej;

35. zwraca się o bardziej szczegółowe wyjaśnienia dotyczące proponowanego skreślenia art. 21 ust. 4 dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych;

36. wzywa państwa członkowskie do porównania minimalnych wymogów w zakresie szkolenia oraz do zapewnienia systematyczniejszej wymiany między państwami członkowskimi, jak również między właściwymi organami, w celu zbliżenia minimalnych wymogów w zakresie szkolenia;

37. podkreśla, że aby ocenić wykonanie dyrektywy 2005/36/WE, należy sporządzić wykaz świadectw lub wszelkich innych dowodów kwalifikacji formalnych, które są uznawane w co najmniej jednym państwie członkowskim, lecz nie są uznawane w innych państwach członkowskich; wykaz powinien obejmować również przypadki, w których obywatele uzyskali dyplom w państwie członkowskim, które nie jest państwem ich pochodzenia, a który po powrocie nie został uznany w ich własnym państwie członkowskim,

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

38. podkreśla, że w Unii Europejskiej istnieje dużo zawodów regulowanych i wzywa państwa członkowskie do ponownego rozważenia zasadności klasyfikacji niektórych zawodów, aby upewnić się, czy świadectwa i zawody odnoszą się do tych samych umiejętności i kwalifikacji w poszczególnych państwach członkowskich; uważa, że zmniejszenie ogólnej liczby zawodów regulowanych w UE zwiększyłyby mobilność; stwierdza jednak, że taka klasyfikacja może być uzasadniona względami ochrony konsumentów, w szczególności w przypadku zawodów medycznych, prawniczych i technicznych;

39. uważa, że najskuteczniejszym sposobem umożliwienia swobodnego przepływu pracowników byłyby zmniejszenie liczby zawodów regulowanych w UE; wzywa Komisję do zawarcia w zmienionej dyrektywie mechanizmu, dzięki któremu państwa członkowskie będą mogły sprawdzać swoje przepisy wykonawcze, oprócz przepisów związanych z służbą zdrowia, i usuwać je, jeśli nie są odpowiednie;

Podniesienie poziomu zdrowia i bezpieczeństwa publicznego

40. uważa, że ochrona konsumentów i bezpieczeństwo pacjentów są głównymi celami w kontekście przeglądu dyrektywy oraz że sukces dyrektywy w dużej mierze zależy od zapewnienia mobilności przy jednoczesnym zapewnieniu bezpieczeństwa; zwraca uwagę na szczególny status pracowników służby zdrowia;

41. podkreśla, że istnieją poważne problemy związane z pracownikami, którzy kontynuują działalność, pomimo że zostali zawieszani lub pozbawieni prawa wykonywania zawodu;

42. wzywa do utworzenia w ramach systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) w odniesieniu do pracowników, których nie obejmuje dyrektywa usługowa, proaktywnego mechanizmu ostrzegania, który wprowadziłby obowiązek ostrzegania wszystkich państw członkowskich w przypadku podjęcia środków prawnych przeciw rejestracji danego pracownika lub jego prawu do świadczenia usług, pod warunkiem, że system ostrzegania nie będzie zawierał żadnych innych informacji, będzie przestrzegał domniemania niewinności i będzie zgodny z obowiązującymi przepisami w zakresie ochrony danych;

43. podkreśla, że społeczeństwo i pacjenci potrzebują większej pewności, że pracownicy służby zdrowia korzystający z systemu uznawania kwalifikacji posiadają aktualną wiedzę i umiejętności;

44. podkreśla, że zainteresowane strony domagają się poświęcenia większej uwagi ustawicznemu doskonaleniu umiejętności zawodowych (CPD), w tym edukacji o charakterze formalnym, pozaformalnym lub nieformalnym, oraz wskazują na potrzebę jego oceny; zaznacza, że konkurencja światowa i ukierunkowanie na gospodarkę oparte na wiedzy stwarzają nowe wyzwania w zakresie rozwijania umiejętności i edukacji; w związku z tym wzywa Komisję do zbadania metod dokumentacji wszystkich typów edukacji, np. za pomocą europejskiego paszportu umiejętności, europejskich ram kwalifikacji lub systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI), oraz do opracowania tabeli porównawczej różnych systemów doskonalenia umiejętności zawodowych w państwach członkowskich; wzywa również Komisję, aby oceniła, czy środki wyrównawcze byłyby odpowiednim rozwiązaniem problemu zróżnicowanych poziomów doskonalenia umiejętności zawodowych pracowników służby zdrowia; zachęca właściwe organy do udzielania informacji nt. doskonalenia umiejętności zawodowych w trakcie procedury uznawania kwalifikacji, do wymiany najlepszych praktyk w tej dziedzinie oraz do wymiany informacji dotyczących doskonalenia umiejętności zawodowych w sektorach i państwach członkowskich, w których doskonalenie to jest obowiązkowe;

45. podkreśla znaczenie konkretnego dopasowania aktualnych szkoleń do potrzeb rynku pracy w poszczególnych państwach członkowskich, tak aby zapewnić lepsze wykorzystanie zasobów szkoleniowych przez osoby zatrudnione;

46. podkreśla, że rozszerzenie procedury uznawania i objęcie nią kwalifikacji zdobytych w krajach trzecich może doprowadzić do nadużyć w postaci wyboru najkorzystniejszej opcji („forum shopping”) i może być niezwykle niebezpieczne dla właściwych organów większości przyjmujących państw członkowskich;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

47. podkreśla, że w przypadku pracowników służby zdrowia zdolność komunikowania ze współpracownikami i pacjentami jest niezbędna, aby uniknąć sytuacji niebezpiecznych lub potencjalnie zagrażających życiu;

48. uważa, że należy wyjaśnić art. 53 dyrektywy 2005/36/WE dotyczący wymogów językowych w związku z obecnymi kontrowersjami w sprawie jego interpretacji powstałymi w Komisji, Trybunale Sprawiedliwości oraz państwach członkowskich; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeglądu wymogów językowych w odniesieniu do pracowników służby zdrowia, zapewniając właściwym organom niezbędną elastyczność, aby w ramach procedury uznawania kwalifikacji upewnić się, czy dany pracownik posiada znajomość języka, a tylko w razie konieczności sprawdzić tę znajomość; uważa – nie ograniczając możliwości pracodawcy do samodzielnego sprawdzenia znajomości języka przez pracownika podczas rekrutacji na dane stanowisko – że należy w tym względzie skrupulatnie przestrzegać zasady proporcjonalności, aby takie testy językowe nie stały się dodatkową barierą;

49. uważa, że znajomość języka ma zasadnicze znaczenie dla ułatwienia danemu pracownikowi integracji w innym kraju, zapewnienia wysokiej jakości świadczonych usług oraz ochrony bezpieczeństwa konsumentów i pacjentów;

50. podkreśla, że aby chronić pacjentów, lekarze świadczący usługi w zakresie e-zdrowia powinni oferować taką samą jakość i takie same standardy bezpieczeństwa jak w przypadku tradycyjnych świadczeń; w związku z tym należy wyjaśnić, że wymagania tej dyrektywy oraz, w razie konieczności, dodatkowe wymagania powinny mieć zastosowanie do usługodawców w zakresie e-zdrowia;

51. podkreśla, że rozwój dziedziny e-zdrowia i zdalnego systemu opieki zdrowotnej wymaga, aby pielęgniarki i lekarze po odbyciu szkolenia byli zdolni udzielać pomocy pacjentom o różnych narodowościach oraz że w związku z tym propagowanie współpracy między ośrodkami szkoleniowymi, szpitalami i uniwersytetami w różnych państwach jest niezbędne dla pracowników i absolwentów, którzy muszą udzielać pomocy pacjentom za pomocą tych narzędzi;

Integracja pracowników i stworzenie zaufania do systemu

52. z zadowoleniem przyjmuje wyniki pilotażowych projektów legitymacji zawodowych ogłoszone na Forum Jednolitego Rynku w Krakowie; podkreśla, że posiadanie legitymacji zawodowej powinno być dobrowolne, legitymacja powinna poświadczać nabyte doświadczenia naukowe i zawodowe oraz powinna być powiązana z systemem IMI; uważa, że legitymacja zawodowa mogłaby być przydatnym narzędziem umożliwiającym niektórym pracownikom mobilność, ułatwiającym procedury administracyjne i zwiększającym bezpieczeństwo; wzywa Komisję, aby przed wprowadzeniem jakiegokolwiek legitymacji dowiodła ewentualnej wartości dodanej, jaką wniesie ona dla procedury uznawania kwalifikacji; podkreśla, że wprowadzenie jakiegokolwiek legitymacji musi spełniać szczególne warunki dotyczące bezpieczeństwa i ochrony danych oraz że należy ustanowić niezbędne zabezpieczenia przed nadużyciami i oszustwami;

53. ponownie podkreśla, że jeśli UE ma zredukować nierównomierność wdrażania i egzekwowania dyrektywy 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych w 27 państwach UE, wszystkie państwa członkowskie muszą mieć większe zaufanie do systemów innych państw;

54. popiera rozszerzenie IMI na pracowników nie objętych systemem wymiany informacji, o którym mowa we wniosku dotyczącym rozporządzenia w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym ⁽¹⁾ („rozporządzenie w sprawie IMI”), jak również na zawody nie objęte dyrektywą 2005/36/WE;

⁽¹⁾ Wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”), (COM(2011)0522)

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

55. wzywa do wprowadzenia obowiązkowego stosowania IMI przez właściwe organy w celu ułatwienia proaktywnej współpracy administracyjnej i uproszczenia procedur uznawania kwalifikacji; uważa, że w przyszłości można ulepszyć IMI, na przykład poprzez rozszerzenie dostępnych funkcji ułatwiających pracę organów krajowych; wzywa Komisję do wprowadzenia struktur wsparcia w zakresie szkolenia zawodowego oraz wsparcia technicznego, aby w pełni wykorzystać możliwości, jakie oferuje ten system w kategoriach efektywności;

56. wzywa do zwiększenia mobilności absolwentów szkół wyższych i zastosowania się do wyroku w sprawie Morgenbesser⁽¹⁾; uważa, że państwa członkowskie powinny sprzyjać odbywaniu przez absolwentów nadzorowanych praktyk za wynagrodzeniem, jeżeli obywatele danego kraju mają taką możliwość; ponadto podkreśla, że doświadczenie zawodowe zdobyte podczas odbywania nadzorowanej praktyki powinno być uznawane w państwie członkowskim pochodzenia;

57. podkreśla, że pojęcie „wspólnych platform”, o których mowa w art. 15 dyrektywy, nie przyniosło żadnych skutków, ponieważ nie istnieją obecnie platformy tego rodzaju; uważa, że platformy takie mogą być użytecznymi narzędziami ułatwiającymi mobilność i powinny być tworzone i kontrolowane przez samych pracowników; z zadowoleniem odnosi się do faktu, że Komisja wyraziła pragnienie ulepszenia tego pojęcia w zmienionym artykule; wzywa Komisję do zezwolenia państwom członkowskim na niezbędną elastyczność przy decydowaniu, czy powinny uczestniczyć w jakiegokolwiek wspólnej platformie czy też nie, oraz do obniżenia progów udziału państw członkowskich;

58. uważa, że wprowadzenie jakichkolwiek wspólnych kryteriów powinno zależeć od testu rynku wewnętrznego i powinno podlegać kontroli parlamentarnej;

59. podkreśla, że dyrektywa ta powinna obejmować ochronę danych zgodnie z dyrektywą 95/46/WE oraz że jej zmiany powinny również zawierać zmiany w zakresie przepisów dotyczących ochrony danych; zauważa, że powinny istnieć aktualne informacje kontaktowe dotyczące właściwego organu odpowiedzialnego za zarządzanie danymi oraz że powinna istnieć jasna polityka przechowywania i wykorzystywania danych pracowników, jak również wytyczne dotyczące korekty błędnych informacji;

60. zauważa, że negocjacje pomiędzy UE a Szwajcarią doprowadziły do porozumienia dotyczącego zmiany załącznika III Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi a Konfederacją Szwajcarską w sprawie swobodnego przepływu osób tak, aby włączyć przepisy dyrektywy 2005/36/WE; zauważa, że porozumienie to przewiduje tymczasowe stosowanie większości przepisów dyrektywy, z wyjątkiem tytułu II, który wymaga dostosowań w Szwajcarii, oraz że decyzja Rady w sprawie wyżej wymienionej umowy straci ważność, jeżeli Szwajcaria nie powiadomi o zakończeniu wewnętrznych procedur wdrożeniowych dotyczących przedmiotowej decyzji w ciągu 24 miesięcy od przyjęcia tej decyzji; podejmuje się uważnego śledzenia rozwoju tej sytuacji;

61. wzywa Komisję do zapewnienia właściwej transpozycji zmienionej dyrektywy w wyznaczonym terminie; wzywa państwa członkowskie do przyznania dyrektywie odpowiedniego priorytetu;

*

* *

62. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2003 r., sprawa C-313/01, Morgenbesser, Zb. Orz. I-13467